

Chambre des Représentants

SESSION 1972-1973.

11 OCTOBRE 1972

PROPOSITION DE LOI

modifiant l'article 41
du Code des impôts sur les revenus.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

Aux termes de l'article 41, § 1, 6°, du Code des impôts sur les revenus, sont immunisées « les indemnités accordées aux personnes visées à l'article 20, 2°, a (c'est-à-dire toutes personnes rétribuées par un tiers, sans être liées par un contrat d'entreprise, ...) », en remboursement de leurs frais de déplacement du domicile au lieu du travail, dans la mesure où elles ne dépassent pas 5 000 F l'an ».

Cette immunisation a été instaurée par l'article 3 de la loi du 28 mars 1955 apportant certaines simplifications à la législation relative aux impôts directs (*Moniteur belge* du 9 avril 1955).

A l'époque, elle représentait une intervention à la fois justifiée et importante en faveur des travailleurs qui pouvaient se flatter de la compréhension dont leur employeur témoignait, sous forme d'un remboursement volontaire intégral ou non des déplacements, pour les efforts physiques et psychiques supplémentaires qu'exigent les navettes. Le montant maximum de cette immunisation représentait à l'origine 1/13 du plafond fixé pour l'obtention de ce qui était appelé alors un abonnement de travail pour employés et qui porte aujourd'hui le nom d'abonnement social.

Cette intervention, initialement facultative, s'est progressivement transformée, depuis la loi du 27 juillet 1962 établissant une intervention des employeurs dans la perte subie par la Société nationale des Chemins de fer belges par l'émission d'abonnements pour ouvriers et employés (*Moniteur belge* du 31 juillet 1962), en une conquête sociale qui, actuellement, représente 50 % des abonnements sociaux de deuxième classe de la S. N. C. B. (cfr. Accord interprofessionnel national 1971-1972 du 15 juin 1971, point 9) et aboutira indubitablement, à brève échéance, au remboursement intégral des frais de déplacement de tous les travailleurs.

Les hausses répétées du prix des transports publics ont cependant eu pour effet que les indemnités accordées en remboursement de leurs frais de déplacement aux travail-

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1972-1973.

11 OKTOBER 1972

WETSVOORSTEL

tot wijziging van artikel 41
van het Wetboek der inkomstenbelastingen.

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Luidens artikel 41, § 1, 6°, van het Wetboek der Inkomstenbelastingen, zijn vrijgesteld « de vergoedingen welke aan in artikel 20, 2°, a, bedoelde personen (dit zijn alle personen bezoldigd door een derde, zonder verbonden te zijn door een aannemingscontract, ...) worden toegekend als terugbetaling van hun reiskosten van de woonplaats naar de plaats van tewerkstelling, voor zover zij niet meer dan 5 000 F per jaar bedragen. »

Deze vrijstelling werd ingevoerd bij artikel 3 van de wet van 28 maart 1955, waarbij sommige vereenvoudigingen worden gebracht aan de wetgeving betreffende de directe belastingen (*Belgisch Staatsblad* van 9 april 1955).

Zij betekende op dat ogenblik een even gerechtvaardigde als aanzienlijke tegemoetkoming voor die werknemers welke zich mochten verheugen in het begrip dat hun werkgever, onder vorm van vrijwillige, al dan niet integrale terugbetaling der reiskosten, opracht voor de extra fysische en psychische inspanningen die de pendel nu eenmaal vergt. Het maximumbedrag van deze vrijstelling vertegenwoordigde aanvankelijk 1/13 van het plafond vastgesteld voor het bekomen van wat destijds een werkabonnement voor bedienden, en nu een sociaal abonnement wordt genoemd.

Deze aanvankelijk facultatieve tegemoetkoming evolueerde sinds de wet van 27 juli 1962 tot vaststelling van een werkgeversbijdrage in het verlies geleden door de N. M. B. S. ingevolge de uitgifte van abonnements voor werklieden en bedienden (*Belgisch Staatsblad* van 31 juli 1962), geleidelijk tot een sociale verworvenheid, die momenteel al 50 % van de sociale abonnements N. M. B. S., 2° klasse, bedraagt (cfr. Nationaal Interprofessioneel Akkoord 1971-1972 van 15 juni 1971, punt 9) en binnen afzienbare tijd ongetwijfeld zal leiden tot de integrale terugbetaling der vervoerkosten van alle werknemers.

De herhaalde prijsstijgingen van het openbaar vervoer hebben echter voor gevolg gehad dat de vergoedingen als terugbetaling van hun reiskosten aan de werknemers, die

leurs qui habitent à plus de 49 km du lieu de leur travail excèdent déjà le montant de 5 000 F (cfr. l'arrêté royal du 22 décembre 1971 portant fixation du montant de l'intervention des employeurs dans la perte subie par la S. N. C. B. par l'émission d'abonnements pour ouvriers et employés — *Moniteur belge* du 30 décembre 1971). En outre, ce montant ne représente absolument plus 1/13 du plafond actuel fixé pour l'obtention d'un abonnement social.

Il n'est pas équitable — et telle n'aura certes pas été l'intention du législateur de 1955 et de 1962 — que les travailleurs qui n'ont pas le bonheur d'habiter à proximité du lieu de leur travail soient imposés, en raison de l'immunisation partielle des indemnités de déplacement, plus lourdement que leurs collègues dont le domicile est situé près du lieu de travail et qui obtiennent ainsi l'immunisation intégrale de leurs frais de déplacement.

La présente proposition de loi vise à mettre fin à cette situation injuste en majorant le montant immunisé proportionnellement à la hausse subie depuis 1955 par le plafond pour l'obtention d'un abonnement social (de 65 000 F à 225 000 F, soit un coefficient de hausse de 3,46).

A cet effet, il suffit de multiplier par 3,46 le montant de 5 000 F prévu à l'article 41, § 1, 6°, du Code des impôts sur les revenus, ce qui donne un nouveau montant de 17 500 F.

PROPOSITION DE LOI

Article 1.

A l'article 41, § 1, 6°, du Code des impôts sur les revenus, le montant de « 5 000 F » est remplacé par le montant de « 17 500 F ».

Art. 2.

La disposition de l'article précédent s'appliquera pour la première fois aux indemnités accordées en remboursement des frais de déplacement pendant l'année 1972.

17 juillet 1972.

meer dan 49 km van de plaats van hun tewerkstelling wonen, het vrijgesteld bedrag van 5 000 F al overschrijden (cfr. het koninklijk besluit van 22 december 1971 houdende vaststelling van het bedrag van de werkgeversbijdrage in het verlies geleden door de N. M. B. S., ingevolge de uitgifte van abonnementen voor werklieden en bedienden — *Belgisch Staatsblad* van 30 december 1971). Daarenboven vertegenwoordigt dit bedrag op verre na niet meer 1/13 van het huidige plafond voor het bekomen van een sociaal abonnement.

Het is niet billijk, en het zal zeker niet de bedoeling van de wetgever van 1955 en 1962 geweest zijn dat die arbeiders, welke niet het geluk kennen dicht bij hun werkplaats te wonen, omwille van de slechts gedeeltelijke vrijstelling der vergoedingen voor hun reiskosten, zwaarder zouden belast worden dan hun collega's, welke hun woonplaats nabij hun plaats van tewerkstelling hebben en ten gevolge daarvan de integrale vrijstelling der vergoedingen voor hun reiskosten bekomen.

Onderhavig wetsvoorstel beoogt een einde te maken aan deze onrechtvaardige toestand door het vrijgesteld bedrag der reisvergoedingen in dezelfde mate te verhogen als de stijging die het plafond voor het bekomen van een sociaal abonnement sinds 1955 kende (van 65 000 F tot 225 000 F of een stijging met coëfficiënt 3,46).

Te dien einde kan het volstaan, het bedrag van 5 000 F bedoeld in artikel 41, § 1, 6°, van het Wetboek der Inkomstenbelastingen, te vermenigvuldigen met 3,5, waardoor het op 17 500 F wordt gebracht.

M. DUERINCK.

WETSVOORSTEL

Artikel 1.

In artikel 41, § 1, 6°, van het Wetboek der Inkomstenbelastingen wordt het bedrag « 5 000 » vervangen door het bedrag « 17 500 ».

Art. 2.

De bepalingen van voorgaand artikel zijn voor het eerst van toepassing op de vergoedingen toegekend als terugbetaling der reiskosten gedurende het jaar 1972.

17 juli 1972.

M. DUERINCK.